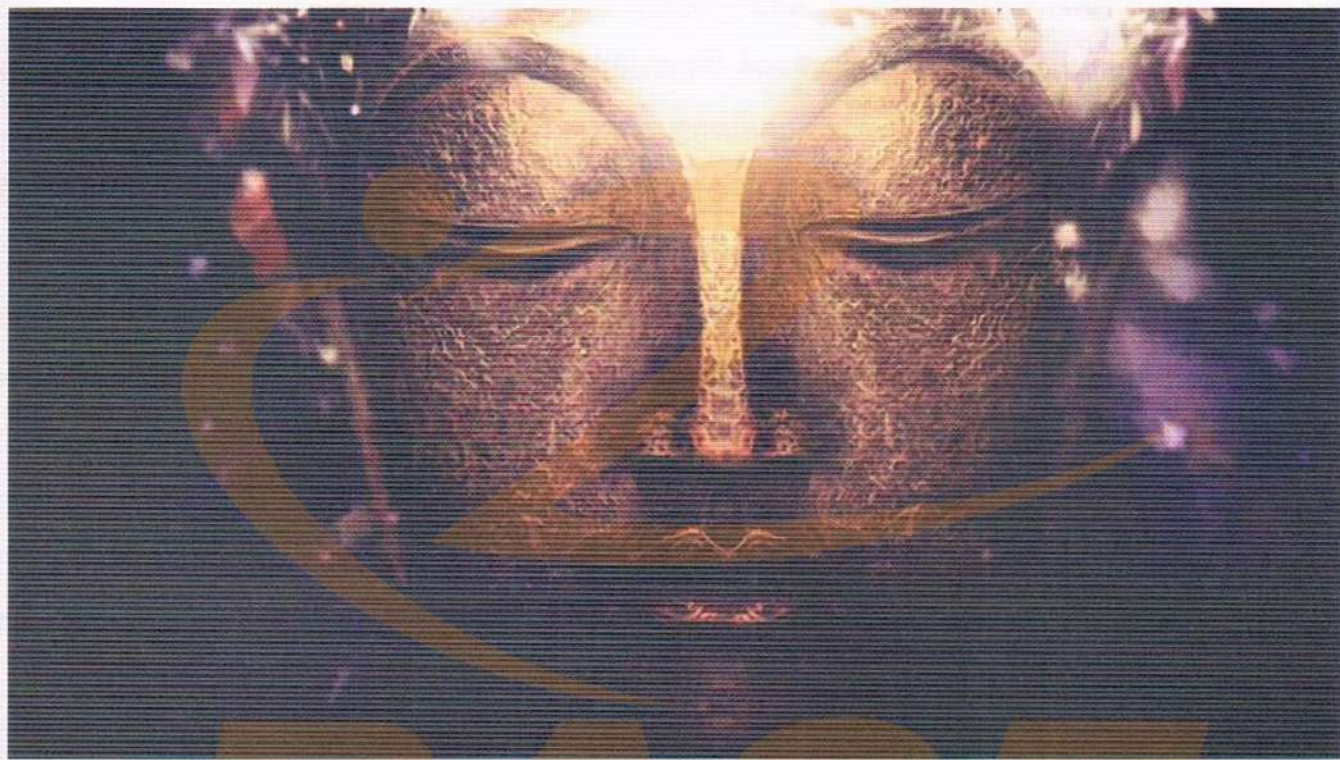

นิทานธรรมะ

เมื่อหลวงพ่อดีตรเป็นกบฏ

อุงสิบสาน หลานตาขุน

ใ
นกาลครั้งหนึ่ง พระโพธิสัตว์ เสวยชาติเป็นอำมาตย์ ผู้สอนธรรมของพระเจ้าพาราณสี สามารถ
แก้ปัญหารวม กำจัดความเครียดต่างๆ ได้หมดสิ้นไม่เคยติดขัด เป็นที่รู้จักกันทั่วไป

คราวหนึ่งพระเจ้าพาราณสี ทรงยกทัพไปตีเมืองสาวัตถีแตก จับเจ้าโกศลได้ ได้ครอบครองเมืองสาวัตถีสืบมา
แต่พระเจ้าโกศยังมีพระโอรสที่มีพระปรีชาสามารถมากพระองค์หนึ่งซึ่งเสด็จหนีออกเมืองไปได้ พระโอรสของพระเจ้า
โกศลพระองค์นี้มีพระนามว่า ฉัตตกุมาร เมื่อหนีออกมาได้ก็ทรงคิดผูกพยาบาทอยู่ไม่หาย ทรงวางแผนศึกษาศิลปะ
วิทยาการต่างๆ ในเมืองตักศิลา จนจบไตรเพทและศิลปะศาสตร์ ๑๘ ประการ แล้วเสด็จท่องเที่ยวไปพบดาบส คือ
นักบวช ที่อยู่ตามป่าเขาไกลๆ ได้เรียนวิชาจากดาบส จำนวน ๕๐ รูป โดยการยอมออกผนวช เป็นดาบส เช่น
เดียวกัน เพื่อให้มีความรู้แตกฉานจริงๆ และก็ได้สำเร็จการศึกษาอรุณรู้ฟุ้งเฟื่อง เลื่องลือเป็นที่ยกย่องอย่างสูง
จึงได้เป็นประหนึ่งศาสดาเจ้าลัทธิ เพราะมีลูกศิษย์มาก เห็นมาประชุมแต่ละครั้งก็สุดปลื้มว่าเรานี่แม้ไม่ได้เป็นใหญ่ใน
ฝ่ายอาณาจักร ก็ยังเป็นใหญ่ในฝ่ายศาสนจักร

แต่ฉัตตกุมารได้บวชเป็นหลวงพ่อดีตร มีบริวารมากมาย แต่ไหนก็ได้วิสุทธวิเศษเท่าไรดอก ลูกศิษย์ทั้งหลาย
มักเมานับถือกันไปอย่างนั้นแหละ เพราะอะไรก็เพราะหลวงพ่อดีตรยังเป็นคนมีโลก โกรธ หลง ก็เลสยังเต็มตัวเต็มใจ

ไม่บรรเทา ยิ่งอยากจะเป็นใหญ่กับฝ่ายอาณาจักรอยู่นั้นแหละ นับเป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมืองอย่างมากที่คนจำนวนมากมองไม่เห็น คิดไม่ถึงเลย

วันหนึ่ง หลวงพ่อฉัตรก็นัดลูกศิษย์ ชวานักบิณฑังหลาย (บิณฑ = บิณฑบาต) จำนวนมากชักชวนเดินเข้าแถวเข้าสู่พระนครพาราณสี มีคนนับถือยกย่องมาก ยอมให้เข้าไปพักในสวนหลวงที่กว้างใหญ่ พอรุ่งเช้า หลวงพ่อฉัตรก็นัดนักบิณฑออกบิณฑบาตในตัวเมือง

พระเจ้าพาราณสีเห็นสมณะเหลืองอร่ามสง่า มีระเบียบวินัย งดงามเป็นเลิศออกเดินชักแถวมาภิกษาจาร กอดล้อมใส่ไม้ได้ จึงรับสั่งให้นิมนต์เข้าสู่ท้องพระโรงและทรงถวายอาหารบิณฑบาตและตรัสถามปัญหาต่างๆ ถามอะไร ท่านก็ตอบได้หมดไม่ติด

ยิ่งทรงเลื่อมในยิ่งนัก คือทรงครีธาตนเอง โดยทรงเลื่อมว่ามีอำมาตย์ผู้ใหญ่ที่มีปริชาสามารถยอดเยี่ยมอยู่แล้ว ไม่ทรงถามปัญหาเหมือนแต่ก่อน

เพราะฉะนั้น ปรากฏจึงสอนว่า “รักทำให้คนตาบอด” ด้วยศรัทธาตาบอดดังกล่าว พระเจ้าพาราณสี จึงทรงอนุญาตให้นักบิณฑังหลาย พักอาศัยอยู่ในสวนหลวงซึ่งเป็นเขตหวงห้ามได้

ที่ว่าเป็นเขตหวงห้ามก็เพราะเป็นที่ฝังสมบัติมหาศาลของหลวง มีตุ่มโลหะใส่เงิน เพชรทอง มากมาย ฝังอยู่ใต้ดินในสวนนั้น ห้ามใครเข้ายุ่งเด็ดขาด ก็นัดแนะให้ลูกศิษย์ขุดเอาทรัพย์สินใต้ดินในสวนหลวงขึ้นมาให้หมด “คืนนี้เรารวกกันดีกว่าและจะได้เป็นนักบิณฑเสียที”

เมื่อคุณศุกรกรรมครอบงำจิตพระดาบสเหล่านั้น ความเป็นพระก็สูญไปโดยไม่ต้องจับสึกให้เมื่อยมือ ถือเป็นนายได้เต็มที่ แต่มีคนจำนวนไม่น้อย รับรองว่าหลวงพี่ของฉัตรดี ไม่มีความผิด ไปหาเรื่องท่านทำไม มารู้กันทีหลังว่าพระเจ้าพาราณสีถูกพระดาบสขโมยขุดทรัพย์สินในดินเกลี้ยงแถมยังใส่หญ้าไว้ให้แทนเต็มทุกตุ่มด้วยแล้วหนีไปตอนกลางดึก เรียบร้อย และพากันไปยึดเมืองสาวัตถีไว้ครอบครองจนสำเร็จด้วย

นี่แหละพระชั้นดีที่มหาชนศรัทธา มีสินเป็นหมื่นๆ ล้าน จะได้เงิน ส.ส. ตั้งเป็นรัฐบาลบริหารประเทศได้อย่างสบายหรือสามารถสถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ก็ได้ดูหลวงพ่อฉัตรเป็นตัวอย่าง

พระเจ้าพาราณสีเมื่อโดนนักเลงตีในคราวผ้าเหลืองปล้นหมดเนื้อหมดตัว หมดท้องพระคลังก็ทรงโคกเอาดูรยิ่งนัก ทรงเพ้อว่า “หญ้า หญ้า ใครหนอนำเอาหญ้ามาถวายเรา หญ้า หญ้า หญ้า ใครหนอนำหญ้ามาถวายเรา”

ร้อนถึงพระโพธิสัตว์อำมาตย์ผู้สอนธรรมของพระเจ้าพาราณสี ต้องรีบเข้าถวายโอวาท ความโคกเศร้าว่า “การรำไรรำพรรณในเรื่องนั้นจะมีประโยชน์อะไร หลวงพ่อฉัตรนำหญ้าแห้งมาแลกทรัพย์สินในตุ่มและหนีไปเสียแล้ว การรำไรรำพรรณ จะมีประโยชน์อะไร”

พระเจ้าพาราณสีทรงติเตียนคนไม่มีศีลธรรมต่างๆ นานา ว่า “ผู้มีศีลธรรมทั้งหลายเขาไม่ทำอย่างนี้ คนพาลยอมทำอนาจารอย่างนี้เป็นปกติ ความรู้ไม่อาจช่วยผู้ทุศีลให้พ้นความวิบัติได้”

เรื่องนี้ปรากฏอยู่ในพรมฉัตรชาดก พระไตรปิฎก อ่านแล้วฟังแล้วได้คติธรรม หลายประการ เช่น...

๑. โบราณว่า “อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง ยังใช้ได้จนทุกวันนี้
๒. ใครมีศีลดี หรือทุศีลอย่างไร เราไม่สามารถรู้ได้ ด้วยเหตุเพราะพบกันในระยะสั้นๆ และอยู่ห่างไกล

ดังพระพุทธพจน์ว่า...

“คนจะดี มีค่า ธรรมะครอง
ถ้าโห่สะ โลกะ เกิดกับใคร
ความศรัทธา ใ้ว่า เป็นผ้าเหลือง
คนทำชั่ว นิสัยโจร เป็นสันดาน
แม้เจ้าฟ้า มหากษัตริย์ราช
เป็นตัวอย่าง ให้เห็นว่า ค่าสังคัม
คนทั้งดี ทั้งชั่ว มัวปะปน
เป็นบทเรียน อันมีค่า ว่าชีวิต

ไม่ใช่มอง แต่ภายนอก บอกนิสัย
อย่าเพลินใจ เราต้อง มองนานนาน
จะเกิดเรื่อง ชั่วช้า มหาศาล
คือตัวมาร ปลิ้นปลอก หลอกสังคัม
ยังผิดพลาด เสียท่า นำขึ้นขม
ครึ่งบรม ศาสดา มาลองคิด
อย่าสับสน พลาดท่า จะพาดพิด
ควรพินิจ อย่าบกพร่อง ตรงองจงดี้”

๕

อย่าเหยียบ... คนตกต่ำ

อย่าฆ่า... คนล้ม

อย่าทบบถม... คนผิดหวัง

อย่าฆ่า... คนอ่อนแอ

สักวัน เราอาจจะแย่ ยิ่งกว่าเขาก็ได้